

La Mainada

Preu: 15 cèntims. - Any II. - Núm. 68
Barcelona, 22 de setembre de 1922

— Els diners o la vida!

— No porto un xavo.

— Doncs la vida.

— La tinc assegurada.

UNA CONVERSA INTERESSANT. — Escolta, Joanet: on has comprat aquest trajo tan elegant?

— On vols que l'hagi comprat? On els compro sempre; a la Casa ARBIOL. La meua mamà així ho vol perquè sap que els d'aquesta Casa són, a més de molt elegants, de molt bon gènere, resistent i molt econòmics.

Propaganda RIBO · Portolà, 1 (St. G.)

Conversa interessant

— Veig, senyora, que els seus fills van sempre molt elegants.
Digui'm on els fan la roba, que hi portaré el meu nen gran.
— Vaig a **LA REFORMADORA** (1).
Hi porto els vestits usats, i els trajos que em fan pels nens els cauen que ni pintats.

(1) Trafalgar, 9, 1.ª, tocant P. Urquinaona

Ço millor per als cabells

**TONIC RIÇADOR
RICHARTE III**

Dipòsit i venda:

Salmeron, 72 - Telèfon 249 G.

No oblidi que durant l'ESTIU
vostè pot, sense cap inconvenient, prescriure la

MORRHUETINE JUNGKEN

El tònic iodat preferit pels nens i els malalts de paladar difícil

Sense iodisme : Gust agradable : Licor no alcohòlic

COMPOSICIÓ:

Iode metàl·lic. . . . 0'015 grs. Hipofosfats compostos. 0'15 grs. Fosfat de sosa. . . . 0'15 grs.
(Cals, Sosa, Manganès) A BASE DE GLICERINA

Mostres gratis als senyors metges

Exigeixi's Etiqueta Espanyola

Laboratori Mirabent i C.^{ia}, S. en C. - BARCELONA

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants s'esmenti LA MAINADA

BARCELONA, cap i casal de Catalunya, és i ha estat sempre la ciutat generosa que ha obert amorosament els braços a tots els qui hi acudeixen atrets per la seva fama, la seva riquesa mai avara per als estranys i la seva cortesa amabilitat, mantes vegades no beu compresa ni corresposta. ¡Bé n'ha passades d'engúnies i de treballs, de rauxes de Ponent i de malvestats de tota mena, la nostra Ciutat volguda! Però, grat sia a Déu, de tots els mals se n'ha sortit com per miracle, i a cada contrarietat soferta s'és aixecada més forta, gentil i triomfant. Barcelona torna bé per mal i no nega

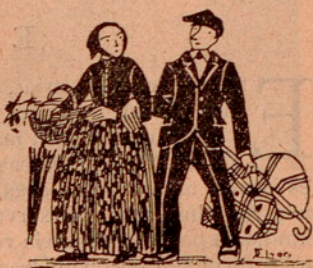
mai el pa ni als mateixos escorçons qui li roseguen les entranyes.

MIREU si n'és de bona, Barcelona, i com escampa arreu les seves gràcies, que fins la seva Patrona s'anomena *Mare de Déu de la Mercè* i porta com a atribut unes cadenes trencades.

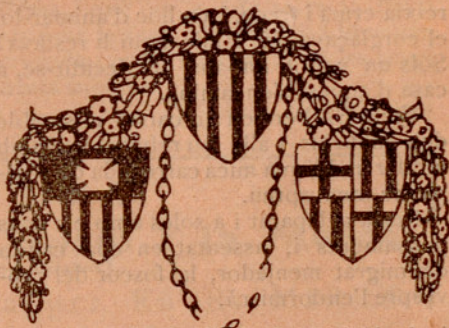
FA set-cents-quatre anys que la Verge s'aparegué miraculosament a Sant Pere Nolasc, a Sant Raimond de Penyafort i al gran Rei Jaume I, i els encomenà la realització d'una obra magna de misericòrdia: la redempció dels captius. D'aquesta santa inspiració en nasqué la gloriosa Orde Mercedària, que deslliurà a milers i milers de captius, presa dels pirates, que patien esclavatge en terres de Moreria. I quan no abastaven els diners, els heroics frares-cavallers que militaven en la benemèrita institució, i lluien, damunt de la toga militar, l'escapulari blanc amb l'escut de Catalunya i

la creu de la Seu barcelonina, bescanviaven les llurs persones per les dels pobres captius.

DE pirates ja no n'hi han, ni existeixen cavallers que redimeixin captius; però som ara tots els catalans els qui sofrim esclavatge i hem de menester com mai que la Mare de Déu de la Mercè vetlli amorosament per nosaltres. Els uns, dins de casa nostra mateixa ens veiem befats, escarnits i dominats per gent estranya, i els altres són portats, en flor de juvenesa, a morir en terres estranyes per taleies que no són catalanes.

NENS i nenes estimats, que teniu parents o amics lluny de la Pàtria i en perill de vessar eixorcament una sang malaguanyada: demaneu-li a la Verge de la Mercè que ens ajudi a trencar les cadenes de l'esclavatge i que doni força i llum als novells cavallers deslliuradors de la gran captiva, la nostra amorosa Mare Catalunya. — X.

DE LES COSES QUE PASSEN

EL GOS FIDEL

En Joan, el vell criat, havia estat acomiadat.

Eixugant aquell matí un gerro del saló d'aquella casa luxosa, de les seves mans tremoloses pels anys, més de cinquanta, al servei d'aquella família, la porcellana havia relliscat i caigut a terra, fent-se en mil bocins. I aquest fou el pretext pel qual el pobre vell havia estat tret d'aquella casa, d'aquella família a la que el criat estava lligat per tants anys de vida i per la companyia fidel, tant en el dolor com en la prosperitat.

I el comiat injust li fou donat precisament per l'amo, aquell home d'ara i que, quan noi, tantes vegades havia dut al coll En Joan, a qui foragitava i llençava al carrer com un objecte inútil i atrocinat, com un destorb que es treia de sobre.

El pobre vell eixí d'aquella casa amb el cor amarat de tristesa i els ulls plens de llàgrimes. Li semblava com si una mà sense pietat el desarrelés d'aquelles parets, dins les quals havia viscut tants anys i que ja eren necessàries per a la seva vida. Ara, ¿què fer? Vell i dèbil, inútil era cercar treball en altre lloc. En Joan pla be ho sabia, i cap pas féu per a trobar-lo. ¿Havia de recollir-se forçosament en algun asil? La pietat oficial se li apareixia erma i freda, i, en lloc d'animar-lo, el corglaçava. De família, qui li restava? Sols un nebot; i abans de decidir-se, a casa d'aquest s'encaminà.

Vivia En Pere en un carrer miserable dels suburbis, i allà fou rebut el vell amb indiferència, una mica carregada de compassiu menyspreu.

Restà aclaparat i a soles amb els seus pensaments i, assentat en una cadira del migrat menjador, la foscor del capvespre l'endormiscà.

La llum viva del gas el despertà sobtadament. Davant seu, embolicat amb la bufanda, el rostre entenebrit, En Pere estava al seu davant.

Breument l'informà del què aquella tarda li havia succeït. Una disputa massa viva i atrevida amb l'amo despòtic i, com a conseqüència, havia estat tret de la casa.

I, amb accent d'odi, el nebot digué:

— Està bé. Mes no en sortirà pas de franc aquesta vegada, el maleït burgès. Jo he de venjar-me, i no trigarà gaire en penedir-se de ço que ha fet.

I, tancant la porta d'una revolada, es llençà al carrer.

Com un llamp, l'idea horroritzadora li vingué al pensament: El treballador, despítat, preparava la venjança, i aquesta no es faria esperar gaire. Vesllumant una tragèdia imminent, En Joan es llençà al carrer. Treient totes les seves forces, corria per atrapar al nebot, qui, a pas ràpid, marxava, la mà ficada dins la butxaca, on el vell endevinava l'eina homicida. I En Pere, camps a través, es dirigia vers una volta del camí desert, que el criat reconegué. ¡Era el que emmenava a la casa on tant de temps havia servit! La veritat se li aparegué. Era contra el seu antic amo, el qui aquell matí l'havia acomiadat, que preparava la venjança el nebot! Sense haver-lo pogut atrapar, veié com En Pere es col·locava al marge del camí. I sentí en aquell moment, clars i distints, uns passos que s'apropaven. Tregué esforços de flaqueza i, corrent, es situà en mig de la carretera, cridant:

— No disparis, per Déu!

Més una detonació, seca i penetrant, li glaçà la veu. El nebot havia fet foc i el dispar l'havia ferit. En Joan caigué a terra, banyat de sang.

Llavors, els dos antagonistes corre-gueren a socórrer-lo. I, el rostre il·luminat d'una sublim dolcesa, el pobre vell mormolà entre ofegats gemecs, mirant-se als adversaris:

— ¿Què val la meua vida, comparat

veneració i el respecte? Perdoneu-vos ambdós com jo us perdono i com desitjo que, en canvi, em perdoni a mi el bon Déu.

I, dirigint els seus ulls entelats per la mort al cel, el criat fidel, el bon Joan,

Seva masana

amb ço que salvo? ¿No val més el que tu salvis la teua ànima d'enfangar-te encara més en l'abim d'odi en que queies? ¿I no val més el que això pugui ésser una lliçó per a tu, a qui jo he tingut en els meus braços quan vares néixer i que aquest matí m'has tret de casa teua, ensenyant-te a ésser bon amo, tractant als teus inferiors amb amor i fent venir vers tu, no l'odi d'ells, sinó la

va finir, en tant que els dos adversaris s'unien en una abraçada d'amor i de perdó, mentre de llurs cors units i de llurs llavis n'eixia una pregària pel màrtir, víctima dels llurs odís i de les llurs vileses, i que per a llur salvació havia sacrificat la seva vida humil i honrada, auriolada per la immensitat de les seves virtuts sublims.

RAFAEL TÀSIS MÀRCA

Molt aviat, dins LA MAINADA:

Les aventures d'En Jordi i la Mercè

(Els intrèpids pomellistes)

Novel·la gràfica dibuixada per EN R. MIRET

EL CONSELL DEL «DERVICHE» (*)

UN príncep tàrtar, anant de viatge amb els seus cortisans, va trobar un *derviche* qui deia:

— Dono un consell, al qui el necessiti, per deu peces d'or fi.

El príncep, encuriós, va ordenar que es donessin les deu peces al *derviche*, i aquest digué:

— No comencis mai una cosa sense preveure com acabarà.

Els cortisans varen esclafir la riallada més grossa de sa vida i digueren:

— La màxima està ben pagada, senyor.

Mes al príncep li agradà tant el consell, que el féu gravar en moltíssims llocs i objectes del seu palau, fins en tota la seva vaixela.

Els cortisans deien entre ells:

— Pobre príncep! Hi té mania!

Mes aquest, tot i essent sabedor d'aitals murmuracions, no en feia cas.

Mes vingué un dia en que el príncep havia d'ésser sangrat. El metge ja estava preparat i a que tenia al davant, qual inscripció no era altra que la màxima que hem referit. La llegí i devingué tot sobresaltat. Mes el seu sobresalt va créixer quan va veure-la també gravada en la safata que duia a les mans el servent.

El príncep se'n donà compte i va preguntar-li el per què d'aquell sobresalt.

El metge, en veure's descobert, cantà de pla i va confessar que havia estat subornat per a matar al príncep, revelant-li a l'ensem el nom dels conspiradors. El metge fou perdonat i els demés conjurats morts.

Després el príncep digué als cortisans:

— Ja veieu si va ésser barat aquell consell, que m'ha salvat la vida.

— Es a dir que sosteniu que no sou l'assassí?

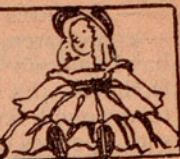
— Sí.

— Doncs com és que quan us van agafar portàveu una arma a les mans?

— Es que matava el temps.

(*) Espècie de monjo maometà.

PER A LES NENE

EL GAT DE LA SORT

No heu vist mai un gat negre, de pel lluent, ulls grocs, i amb els bigotis molt estarrufats?

Així era, doncs, el gatet que es feia la vida en una casa que no era la seva, on tothom l'amoixava i on ell, en lloc de mostrar-se esquerp, feia a tots els d'aquella casa una munió de festes i manyagueries. Per això no era gens estrany que allí, tan els grans com els petits, tinguessin en tanta estima el petit hoste.

«— Aquest és el gat de la sort», pensaven i deien. I semblava veritat, car d'ençà que aquest anava tant a la casa, que tot en ells prosperava: llur salut, llurs negocis, és a dir, tot.

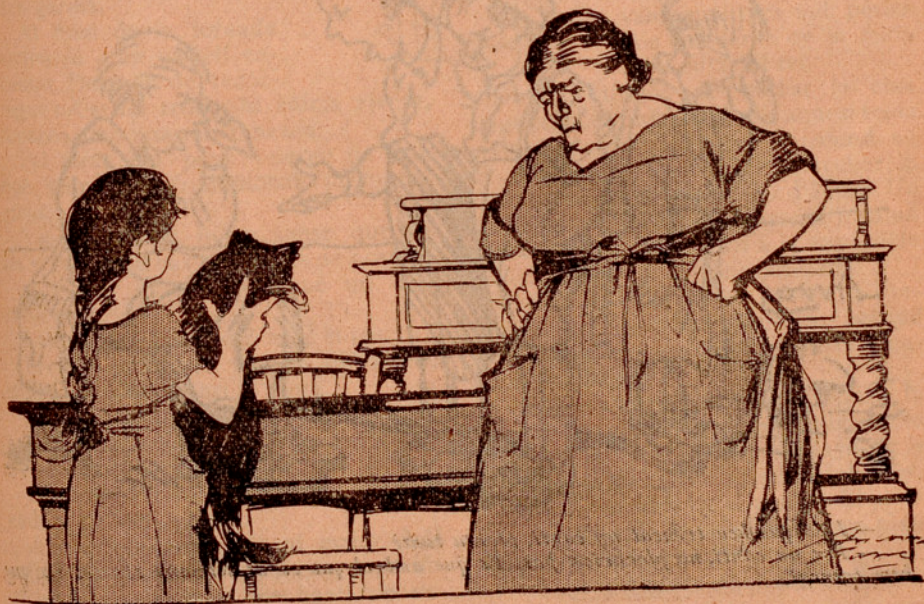
En la casa dels veritables amos del gat hi havia gran maror i estaven molt enfadats perquè, per més coses que feien

per a retenir el gat, no podien aconseguir servir-lo amb ells. Veritat és que els mitjans de que es valien per a retenir-lo no eren els més indicats, puix quan el gat volia sortir, li pegaven; i es clar, així que podia, fugia escapat cap a la casa del costat, on era sempre tan ben rebut.

El gat fou el culpable de què aquelles dues famílies, molt amigues abans, ara quasi bé no es saludessin.

Un jorn la mestressa del gat, veient què aquest no compareixia mai per casa seva, se n'anà a la dels veïns, disposada a dir-los-en quatre de fresques i a emportar-se'n el gat.

Així que hi entrà, enfellonida, els digué que el gat era d'ella, i que, per tant, volia emportar-se'l, i que de cap manera consentiria que el gat restés allí.

— Nosaltres no l'hem anat a cercar — contestaren els veïns, — més, ja que ha vingut, no el deixarem marxar tan fàcilment. ¡Es un xic nostre, puix ja fa temps que li fem la vida! Es el gat de la sort, i per res del món el donariem.

— Donar-lo... Donar-lo... ¿Com voleu donar-lo, si no és vostre? — digué la dona, més enutjada encara. — Jo m'emportaré el gat tant si voleu com si no voleu.

I dit i fet: amb gran llestesa agafà el gat, que estava fet una bola damunt d'una cadira, i sortí d'allí cuita-corrents.

Al cap de poca estona, el gat entrà corrents altra vegada, i al seu darrera aparegué la seva mestressa, amb uns espolsadors a punt de descarregar uns quants cops damunt del pobre gatet.

Una de les nenes, la més petita, anà vers el gat i l'amoixà.

— No li pegui, no li pegui — amb veu dolça li deia a la veïna; — amoixi'l així, com jo, i veurà com també l'estima.

I li mostrava com ella amorosament l'acaronava. I després:

— I tu, gatet — li deia a cau d'orella, — has d'anar amb la teva mestressa, que ella també t'estima. ¿Veus com també et sap amanyagar?

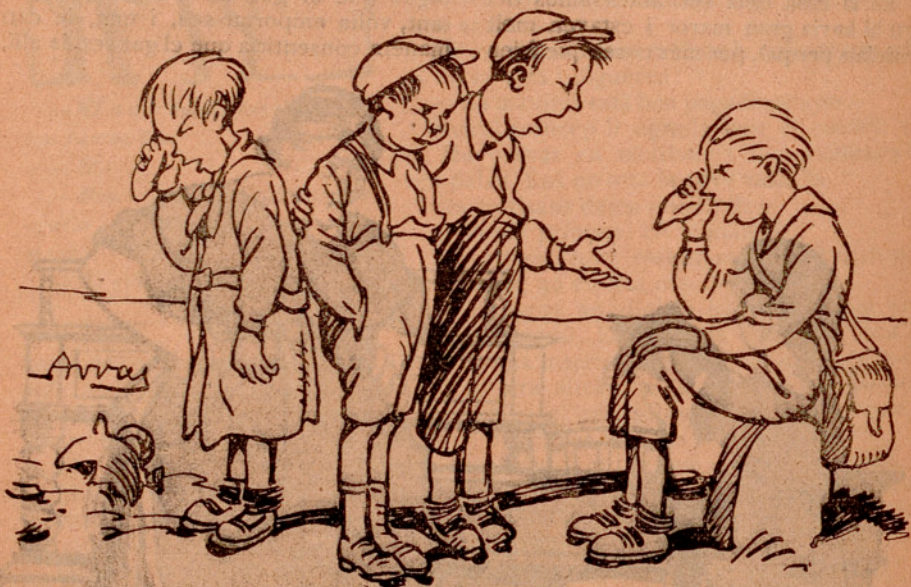
I així era. La dona, vençuda sa fúria per l'amorositat de la petita, s'havia apropiat al gat i, juntament amb la nena, l'amoixava.

— Emporti-se'l — li deia la nena, tota plorosa, — emporti-se'l; ara ja voldrà venir amb vostè. Emporti-se'l.

Mes ella restava quieta, acaronent tan tost el gat, tan tost a la petita. I al cap d'una estona, dirigint-se als altres, els digué:

— Serveu el gat amb vosaltres. Jo el dono a la vostra filla. Guardeu-lo bé, car veritablement és el gat de la sort, puix per ell s'és mostrada a nosaltres l'ànima gran d'aquesta nena, desvetllant en mi un sentiment noble i mostrant-me la satisfacció intensa que es sent en fer una obra bona.

SOFIA CORTÉS

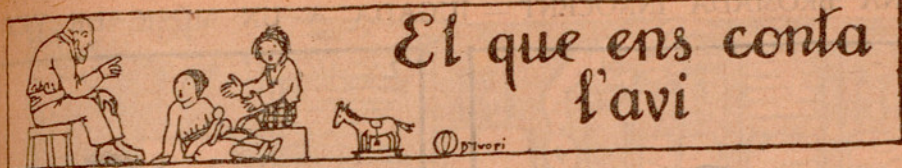

— I perquè heu trencat un canti, ploreu tant?

— Per un canti, no plorariem pas. És que amb el que va de setmana són set els que hem trencat.

la,—
que
bé etfúria
avia
ena,tota
oldràt tan
cap
elso el
bé,sort,
lres
lant
-me
fer

RTES

El que ens conta l'avi

LA REINA DE LES ABELLES

TRES prínceps sortiren de sa casa en recerca d'aventures.

Mentre caminaven camí d'una gran ciutat, veieren un formiguer. Els dos prínceps més grans volien aixafar les formigues. El més petit digué:

—No permetré que feu mal a aquests animalets.

Proseguiren caminant i en un toll veieren un remat d'ànecs. Els dos prínceps majors intentaren matar-ne alguns; però son germà petit ho impedí.

I després d'una estona, topant amb un rusc, els dos prínceps volgueren fumejar-lo per a menjar-se la mel, impedint-ho també son germà.

Al final de la jornada arribaren a un castell encantat. Després de recorregut tot sense trobar-hi ànima vivent, toparen amb una sala tancada.

Pel forat del pany veieren un nan que semblava reflexionar profundament.

Trucaren a la porta sense que els fes el més petit cas ni canviés de posició.

—Potser és sord— digué un dels prínceps.

I trucà més fort; però com si res.

Per fi, a la tercera vegada de trucar, el nan s'aixecà i obrí la porta.

Sense pronunciar ni un mot els portà a una estança on hi havia una taula plena de menjars apetitosos.

Després d'haver menjat els deixà a cada u en una cambra.

Al matí següent portà al major dels prínceps a una taula on estaven especificades les tres proves que havia de su-

portar per a desencantar el ditxós castell.

La primera consistia en trobar mil perles que havien caigut de la filla del rei.

La segona en trobar la clau de la princesa, que li va caure dintre l'estany.

La tercera en descobrir quina de les princeses s'havia menjat un pot de mel.

Els dos prínceps majors no pogueren desxifrar els enigmes i foren convertits en estàtues de pedra.

Li tocà el torn al més petit, qui plorava desconsolat, pensant que no podria topiar amb el què es pretenia.

Mentre plorava, compa-regueren aquelles formigues que ell lliurà d'ésser aixafades, i en un instant van reunir les mil perles que caigueren de la falda de la filla del rei.

Després tingué de cercar la clau caiguda a l'estany, i com què aquest tenia molta aigua i era ample y profund, no es sentia amb ànims per a trobar la clau, quan arribà una volior d'ànecs. Un d'ells es capbussà un moment i en un tancar i obrir d'ulls sortí a la superfície portant en el bec la clau desitjada.

El príncep fou portat llavors a presència de les tres princeses, perquè averigués quina era la que s'havia menjat el pot de mel.

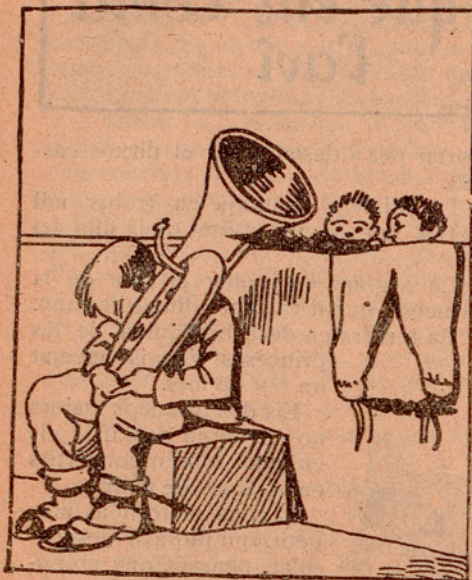
Vacil·lava el príncep; però arribà la reina de les abelles qual rusc salvà de la fumada i, col·locant-se en els llavis de la princesa, la designà així a son salvador.

Quedà desencantat el castell. El príncep es casà amb la princesa i foren molt feliços i visqueren molts anys.

L'AVI TOMÀS

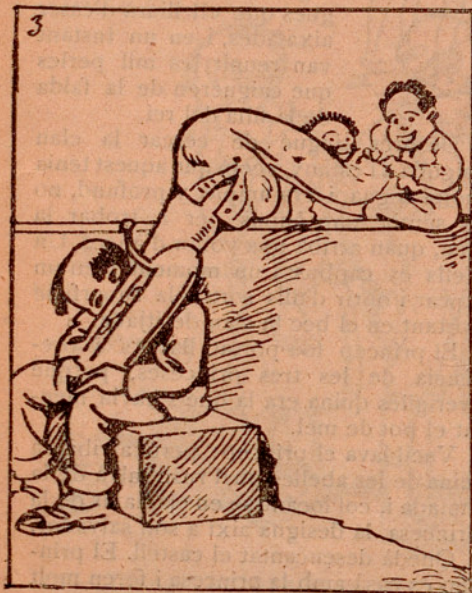
UNA BROMADA INNOCENT — JUGADA A UN MÚSIC DE VENT

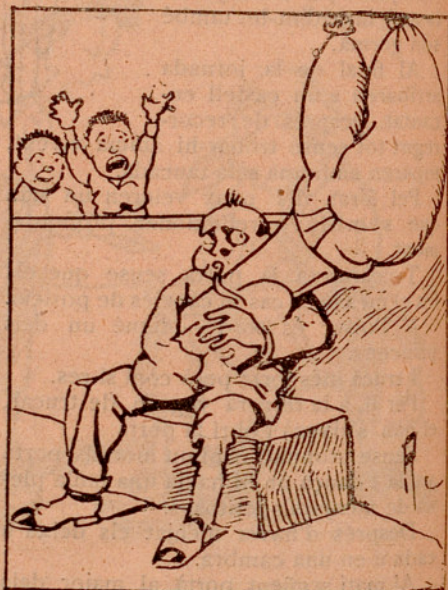
Aquest trompa s'ha adormit
i En Toni té un acudit.

Aquells calçotets penjats
li vénen que ni pintats.

Els prepara en un moment
per tal que no es perdi el vent.

I així que el bon trompa toca,
¡com se'n riu aquell tanoca!

FIGUERAS.

— Quin és el vagó més perillós del tren, cas d'haver-hi un accident?

— El darrer.

— Doncs, per què l'hi posen?

CURIOSITATS

A París, en l'església del Sagrat Cor, hi ha una campana que pesa 8,000 quilograms.

— A França hi ha cent-cinquanta classes d'ocells.

— El riu més recte del món és el Len, que passa pel Nord de la Sibèria, puix recorre 1,480 kilòmetres sense fer cap giragonsa.

— A la illa de Terranova hi ha més de 30,000 llacs i llacunes.

— Les àligues poden volar fins dosmil metres.

— La Universitat més vella del món és la de Pekín.

— La primera edició de *Robinson* ha estat comprada per 5,000 francs.

— En una tomba del Rei assiri s'hi ha trobat un pa que deurà tenir uns 2,500 anys.

— La llanterna màgica va ésser inventada en el segle XVIIe.

— El camell és l'únic animal que no pot nedar.

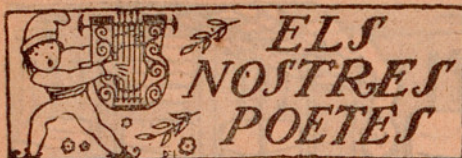
— A Xina hi ha cases de canya i de paper.

— A Alemanya els trens elèctrics van a 200 kilòmetres per hora.

— La balena i l'elefant són els dos únics animals el cervell dels quals pesa menys que el de l'home.

— Està calculat que un anglès pot aprendre la parla castellana en sis mesos i un alemany en tres.

Recopilat per QUEANJO

COSES MINÚSCULES

II

EL MOSQUIT

Si no fós tan lleuger d'ales,
 escapant de tant butxi,
 no viuria quatre dies
 sobre el món, ¡pobre de mi!
 L'un s'acotxa amb teles clares
 per no sentir-me brunzi
 quan Morfeu clou les parpelles
 i tenim la nit aquí.
 L'altre ve amb l'espantamosques,
 fent-me trencar de camí,
 cercant la fosca d'un angle
 perquè passi el remolí.
 ¡Oh l'escletxa salvadora
 per la que ve un rajolí
 de claror, segur refugi
 contra l'odi humà, mesquí!
 Tothom fuig de mes picades
 sense entendre l'art diví,
 les filigranes melòdiques
 que faig amb el meu violí.

J. COSTA I POMÉS

EL PASTOR

Amb son flabiol,
 quan ja surt el sol,
 recull sa ramada
 i content se'n va
 vers la verda prada
 per a pasturar.

Ja de bon matí
 fa son llarg camí
 amb manses ovelles.
 Corrent i saltant,
 tocant les esquelles,
 sempre van peixant.

I quan ja és ben tard
 recull son ramat,
 fugint de la prada,
 fugint tot seguit,
 puix ja és arribada
 la paorosa nit.

JOAN ISERN
(15 anys)

JOIA INFANTINA

A l'amiguèt Ramon.

Jo no sé què hi ha en tes mans,
 que m'amaren de claror,
 ni en tos ulls, oberts i grans,
 mig diamant i mig cançó.
 Que tot tu ets cant i ets llum,
 bell infant enjogaçat;
 que n'exhales un perfum
 d'ametller tot just brotat.
 Tu em portaves l'alegria
 vora el blau marí esplendent.
 Quan l'esguard dins meu lluita,
 em sentia resplendent
 d'una joia molt més fresca
 que l'onada blavejant,
 molt més dolça que una fresca
 que em tornava mig infant.

LLUÍS VANCELLS I UBACH

REMERCIAMENT

Contemplant les belles prades,
 que apareixen enciseres
 en els jorns de primavera,
 verdejant totes gemades,
 a l'ombra tan benaurada
 del fullam d'arbres gentils,
 al Creador és endreçada
 la nostra pregària humil.
 Que a l'esguard de la Natura,
 mostrant de Déu sa grandesa,
 la pregària esdevé pura
 i ensems plena de bellesa.
 Que és el dolç remerciament
 per l'amor que ha demostrat,
 creant tot Omnipotent,
 la Natura amb bell esclat.

GRISELDA

Als nens Josep Maria, Riera
i Roser Hereter i Gabarró.

Allà on s'ajunta el cel amb la mar brava,
 on vola enyoradis el pensament,
 on neix daurat el jorn i la nit blava
 es deixonada en el foc del sol ixent.

Allà, d'un bell amor, arribà un dia
 el batec de dos cors, dolç missatge,
 i on el jardí de l'il·lusió florida,
 arrencà tres poncelles d'un roser.

Poncelles ara infants, gentil florida,
 amor d'amors de pares ja granat;
 sou el goig de la llar, joia de vida;
 sou virtuts: Fe, Esperança i Caritat!

J. M. M.

ENYORANÇA

Al tercer tòc de sirena, el vaixell llevà ancles i partí surcant les ones, fent amarar d'ardents llarmes els meus ulls, produint-me l'efecte de que se m'esqueixava el cor, en allunyar-me de la dolça Catalunya, mon bressol, ma vall nadiua. Aquesta bella terra que espera el demà resplendent que li prepara l'ardida joventut catalana, que vol que llueixi com li pertoca nostra Pàtria gloriosa, per la que donaren la seva sang els nostres avis, defensant llurs drets i llibertats.

Oh Pàtria aimada! ¿Fins quan estaran privats mos ulls d'amarar-se de ta bella resplendor?

¿Fins quan no podran gaudir de contemplar, des de ta platja, la meravella d'una nit d'estiu quan en la volta blava milers d'estels hi llueixen d'una faisó tan corpredora?

¿Quan podré tornar a veure els gentils poblets de ta costa, en els que en les portes de llurs cases les comares adoben xarxes; les belles fadrines, entonant cançons d'aire amorós, treballen amb ver delit, en el coixí de fer puntes; i en tes formoses platges, que l'estel del jorn daura, marins i pescadors de cara colorada tresquen afanyosos de guanyar son pa?

¿Quan podré tornar a trescar per tos boscos i ajeure'm a l'ombra d'un pinar, respirant amb delectança l'aire pur que satura els pulmons? ¿Quan, amb ta rica ginesta, podré formar un ramell com abans solia?

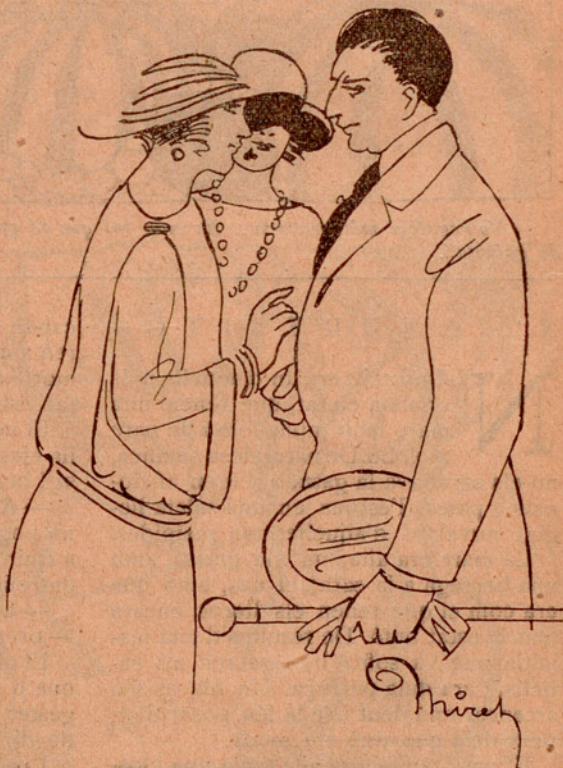
¿Quin encís amagues, oh Terra encisera, que quan de tu un s'allunya es sent morir d'enyorança?

La meua ànima esbargeix son penar en parlar de tu, ma estimada Catalunya, Pàtria del meu cor! M'apar que Déu no voldrà que per molt temps una filla que tant t'estima estigui

allunyada de tu sense poder gaudir de ta riquesa.

Oh, sí! Catalunya és gran; Catalunya és bella. Admireu-la, germans; admireu el gran Montseny, el blanc Pireneu; postreu-vos reverents davant la imatge bella de Madona de Montserrat, la Flor més gemada de Catalunya, la Rosa de més Virginal puresa i aroma que guarda en son calze la mel més dolça que vessa a mans plenes en els cors dels que saben sofrir resignament.

A Ella enlairo jo mon prec fervent perquè arreu de Catalunya s'hi pugui ben prompte obirar que tots sos fills estan units per un llaç de germanor i que les hosts estrangeres, per molt que facin, no puguin jamai estroncar aquesta fraternitat. — ROSA FAURA.

NOUS RICS

— La filla? Des de que va encomanar-se el típus d'una marquesa, que no ens mirà la cara.

— No regategi més, senyora... Es una col que té gust de gallina...

N' « ANDRESITO »

N'Andresito era un d'aquells nois criats a ciutat, que tenen una mare molt mimadora i un pare molt bo. De naturalesa pacífica, no els agradava la gatzara, i eren aficionats a passar l'estona en una saleta lleugera novel·les d'aquelles tan insípides.

La mare era alta, un xic grassa, amb una berruga a la cara; el nas, sinó que era com el que tenen els llors, encara hauria estat bufó. De resultes d'una malaltia que va sofrir li caigueren els cabells, i ara duia perruca. Un dia es féu arrancar una dent i se la féu posar d'or, puix deia que això era moda.

El pare també era alt; tenia una closca lluenta com el metall, amb uns pocs cabells, tan sols a banda i banda; molt estarrufats; la cara ja començava a ésser

vella, duia lentes, i la barba era d'aquelles tan llargues que acaben amb dues trenes.

Així eren els pares de N'Andresito.

Com que només tenien a ell, no el deixaven moure mai de llur costat, ni li permetien que sortís mai de casa. Un dia perquè feia vent i es constiparia; un altre, perquè plovia i es mullaria; l'altre perquè feia sol i l'altre perquè no en feia, el cert és que sempre era al costat de sa mare.

Així pujava aquell noi d'aquella casa de senyors. I com que l'arbre que no veu el sol puja groc i no fa mai res de bo, N'Andresito també estava pàl·lid i no sabia què era una tarda passada prop d'una font, sentir el canturreig de l'aigua barrejat amb el dels ocells, pujar per pins i fruitir de l'aire lliure que a nosaltres tant ens agrada.

I així fou com un dia N'Andresito no pogué aixecar-se del llit, i els seus pares anaren a cercar el metge, tement que la mort no els arrabassés aquell àngel tan estimat.

El metge, que era molt entès en aquella classe de malalties, després d'haver-se'l ben mirat els digué:

— Aquest noi prompte es moriria si no pogués anar a un poble de muntanya, a fruitir de l'aire lliure i passejar-se per entremig de pinedes.

— I no es constiparà a l'aire lliure? — preguntaren tot seguit els pares.

El metge els parlà extensament, fins que li semblà que, després de fer alguns gestos com volent dir: «— ¡Qui ho havia de dir!», quedaven conformats.

I prompte començaren a fer els preparatius de viatge per a dur per primera vegada al noi lluny de la torre.

N'Andresito ja ha arribat al poble.

Viu en una casa de pagès, d'aquelles típiques de nostra terra. L'era, el pallier, l'estable, es a dir, una llar ben catalana. Ell i els seus pares dormen en una gran sala, on hi ha un balcó que té una vista formosíssima. Des d'ell s'obria el bell Montseny. La barana és de fusta. Uns llits grans que encara són record dels avis dels avis. Tots els mobles són antics; però aquella sala senzilla, és millor i respira millor flaire que tota la torre plegada.

El noi ja es cura de sa malaltia. De primer fou l'admiració de la mainada d'aquella rogalia en veure una cara groga, malaltica, amb uns ulls sense expressió i que caminava poc a poquet. ¡Quanta llàstima els feia aquella carona que encara el sol no l'havia mai besada!

Els colors ja començaven a envair la formosa testa de l'infant, i de sos llavis començava a eixir-ne de tant en tant una fresca rialla d'infant. Fins els pares semblava que també es refessin.

¡Que feliç ja començava d'ésser N'Andresito! Tot li produïa alegria: el cant d'un ocell, un gat joganer qui jugava amb el fil amb què l'àvia hi feia mitja, i l'avi quan bevia amb el porró, i sobre tot quan el veia parlar tot bevent a galet.

N'Andresito, qui ja començava a intervenir en els jocs dels nois del poble, en totes les ocasions era causa de la rialla d'aquests per la seva manca d'habitut en el jugar. Un dia que determinaren anar a collir pinyes, N'Andresito també provà de pujar dalt d'un pi, mes la por de fer-se malver el vestit el deturà. Un altre dia que provaren qui correria més, s'hagué d'aturar perquè els pantalons, que

li eren justos, li feien mal. I els nois li deien que si anés vestit com ells això no li passaria; mes ell no gosava a dir-ho als seus pares.

Fins que un dia es va decidir a explicar-los-hi per un fet que li ocorregué i que, si no hagués estat per un dels nois del poble, potser li hauria ocasionat la mort.

I el fet fou que anaven caminant per un bosc que estava ple de roques relliscoses, i, en posar el peu en una d'elles, relliscà i va caure, rodolant pendent avall; però mercès a un dels nois que anaven amb ell i que es trobava un xic més avall i pogué deturar-lo, N'Andresito es lliurà d'un greu perill.

I en preguntar als nois la causa del què li havia succeït li contestaren:

— La culpa és de les sabates.

I ara, junt amb els altres companys, també hi ha N'Andresito, qui juga amb ells i als seus mateixos jocs, però va vestit també com ells i el veureu roig de cara i content com unes pasqües.

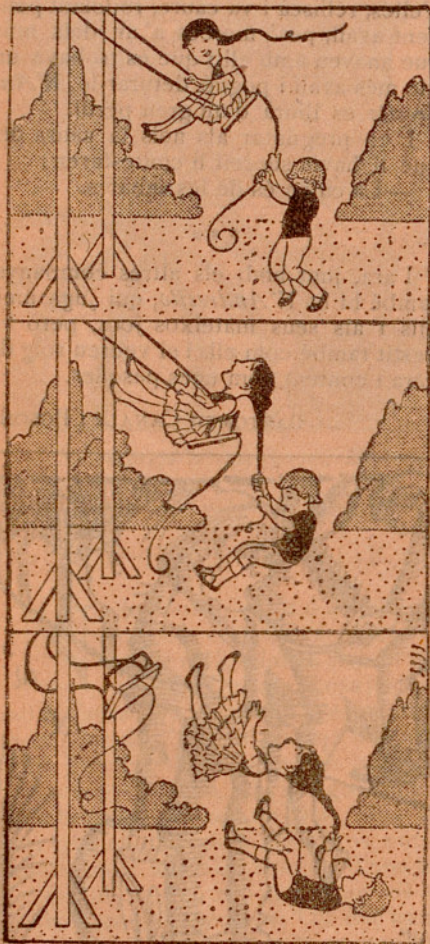
BARTOMEU CANALS I BOSOMS

— Que el portes a fira, aquest ruc?
— No; ell m'hi porta a mi.

ALLÓ QUE FA RIURE ALS ALTRES NOIS

E L T R A P E C I

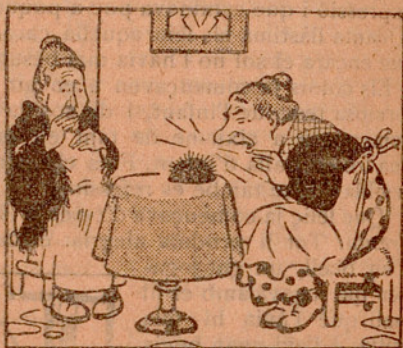
Tot gronxant a la Niteta,
el Tinet s'ha equivocat
i mireu quina n'ha feta.

(De Fillette)

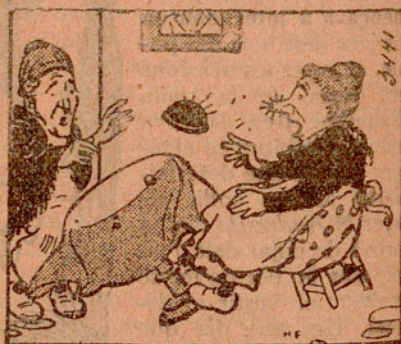
UNA PILOTA IMPENSADA

La senyora Pepa té un vici: li agrada
polsar rapè. I com que és una senyora
educada, té el costum d'oferir un polset
a les persones amb qui es relaciona.

La senyora Antònia, complimentosa,
accepta l'oferiment, i de seguit una
tanda d'estornuts entreté la conversa...
¡Atxim! ¡Atxim!

I el nas es clava en el coixinet de les
agulles, de la manera que el dibuix ex-
plica prou gràficament. (De Lili)

ENDEVINALLES JEROGLIFIC, per J. G. CLAVELL

LOGOGRIF NUMERIC, per E. PARÉ W.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	Cognom català il·lustre
6	5	1	2	3	5	7	9		A l'exèrcit
9	8	6	9	8	7	8			Vehicle
9	5	6	6	8	9				En les cases
4	5	6	7	8					Capital de nació
6	5	3	8						Temps de verb
9	5	6							Riu
3	2								Nota musical
1									Consonant

R O M B O , per J. Bosch

Substituir els punts per lletres de manera que vertical i horitzontalment es llegeixi: consonant, pels camins, nom d'home, part del món, consonant.

CONVERSA, per F. B. P.

- Nasi, la teva germana on ha anat?
- A un poble amb una amiga seva.
- Com es diu aquesta amiga?
- Tu mateixa ho has dit.
- I a quin poble ha anat?
- ¡Però dona, si tu també ho acabes de dir!

AMBIDEXTRE CAP-I-CUA, per ERREGÉS

1 2 1 2 1 Fruita americana

TARGETA, per J. MAS GARCIA

A. Gil L., S. A.

Portbou

Combinar degudament aquestes lletres de manera que formi el nom d'una nació i la seva capital.

V

D

X A R A D A , per PAQUITA SAMPONS

Temps de verb és la *primera* i musical la *tercera*;
la *prima-dos*, ajuntada,
és per fer-hi reposada;
trobaràs en la *dos-tres*
matèria que usen els fusters;
i és la *total*, ben buscada,
lloc exprés per la mainada.

FUGA DE VOCALS, per XETXU

. n l. b.c. d.l d.scr.t. ç. q. .s p.bl.c .s
s.cr.t

Solucions a les endevinalles del número anterior

Al logogrif: Argentina.
Al rombo: R, Gat, Ramon, Tos, N.
A la conversa: Secuita.
Al terç de lletres: Rus, una, sac.
A la targeta: Constantinopla.
Al jeroglific: Cap-i-cua.
A la xarada: Orella.

Els eixerits endevinaires

Cap dels bons amics mainadistes ha endevinat totes les solucions del **número 66**.

N'han encertat part d'elles nostres amics: Alvar Parés; Rogeli Sánchez; Jesús Ventura; Antoni i M. Llonch i J. Pahissa H.; Pepeta Prió; Joan Vallès; Mariano Bernaud; Maria Briguegas; Francesc Moragas; Montserrat López; Joaquim Rimbau; Bru Baliarda; Teresita Zamora; Eduard Pla; Joan Queralto; Cruas; Germans Rius i Gelabert.

LA MAINADA

Subscripció anual: 7'50 ptes. (pot pagar-se per semestres)

Número solt: 15 cèntims

Atrassat, sense fulletí: 15 cts. - Amb fulletí: 25 cts.

Redacció, Administració i impremta:

Vich, 16 - Telèfon G. 1471 - Barcelona

ELS TRENCA-CLOSQUES DE "LA MAINADA"

Tal com us prometiem en el darrer número publicat, avui acabem de donar compte dels endevinaires del trenca-closques **número 4**, que són:

Maria Vicens Malagrida i Antonieta Garzo.

Per tant, han tingut la sort d'ésser afavorits per aquesta senyora, els amics següents, d'entre els molts simpàtics mainadistes, els quals podran passar a recollir el premi per aquesta administració: carrer de Vich, 16.

Francesc Vallès, de Reus; Maria Vicens Malagrida; Emili Calvo, de Montmeló; Montserrat Gras, de Sabadell i Josep Jarque.

Els de fora dels quals tenim l'adreça, rebran el premi següidament per correu.

També han endevinat exactament el trenca-closques **número 5**: Na Maria Mercè Pardo; Núria Català; Albert Dalmà, de Vilassar de Mar, i un senze nom.

Així, doncs quedem entesos, ¿eh, mainadistes? en que el sorteig es farà la setmana, que ve.

I per fi, del trenca-closques **número 6** n'han sortit endevinaires els amics:... Estava ja disposat per a posar una llista ben llarga d'endevinaires, que aquest fóra el meu gust, però resulta que de les solucions rebudes fins ara, no n'he trobat cap d'exacta. ¿Que és estrany! ¿Serà que ha trobat molts bons amagatalls, l'amic J. Berga i Boada?

Correu de LA MAINADA

Lluís Oliveras: Hi manca originalitat. Insisteixi amb altres coses. — *Maria Huguet*: Ets una bona mainadista. No puc dir-te el preu, perquè En Pujol Casademont (i així se n'enterarà) encara no me l'ha dit. No puc respondre't públicament l'altra pregunta. Espero el conte. — *Jesús Ventura*: Molt fresc, molt espontani... Ho publicaré, de bon grat. — *Camil Géis*: Molt gust en servir-lo. — *Ricard Albert*: Anirà la rondalla. — *R. T. M.*: Lloabilíssim el propòsit, com tots els seus. Sap que pot passar quan li plagui. — *Antoni Andreu*: Prova coses més senzilles. — *E. S. E.*: A la pila! — *Lluís Sarrià*: Veig que anant sol has guanyat en discreció. Te'n felicito. Et complaurei aprofitant les Curiositats. Els dibuixos en color no poden reproduir-se. — *F. G. G.*: Aniran. *Lluís Pallí*: Ho retocarem i anirà. — *E. Padró*: Crec que són deu rals. — *Pere del Montseny*: Però encara fa acudits sobre les sogres? Deixem-les en pau! — *Foan Queraltó*: Em tens marejat amb els teus paperets. ¿Per què no gastes paper d'una mateixa mida? Anirà ço millor del què remets. — *E. Parera Blanqué*: Del d'avui no puc aprofitar res. — *Ignasi Gelabert*: Fes altres coses. — *Antoni Solà*: El xistu és molt vell. — *F. Barceló*: A la pila! — *Joaquim Piera*: Les solucions són massa fàcils. — *Fani Sagi-Barba*: Anirà. — *Josep Carreras*: Llàstima que aquests acudits no siguin originals! — *V. Mollar*: No m'agrada

prou. — *Nap Buf II*: ¿Tenia raó de dubtar? Anirà, fent notar la procedència, allò i això d'avui. — *Neus Puig*: Es molt defectuosa, aquesta! Després, és tan delicat, per raonar que sigui, el consell, que donat en les nostres pàgines s'interpretaria no vulgui saber com! — *Palau*: N'aprofitaré un. — *Félix Solé*: Són massa fàcils. El dibuix no m'agrada prou. — *Agustí Fosas*: No s'ha publicat això que vostè li interessa, ni ho tinc en mon poder, que jo sapiga. Si té gust en col·laborar a LA MAINADA, ja sap que pot fer-ho. Nosaltres tenim les portes obertes a tothom. — *J. Granados*: Seràs servit. — *Ll. G. C.*: Mercès! — *Leonci Ponté*: Es incorrecta. — *En Roc, de Girona*: Gràcies mill! Així que Mestre Paluzie hagi abandonat el descans de l'estiu, reemprendrem la tasca. Disposeu. — *J. F. B.*: Una abraçada! — *Maria dels Angels*: Procuraré atendre-la, com mereix. — *L. r. n.*: ¿Vol provar-me l'originalitat dels seus versos? Estic desconcertat.

Una estreta de mà, cordialíssima, de

EL SECRETARI

EL NOSTRE FULLETI

Juntament amb aquest número els mainadistes rebran el plec setè de la novel·la

JOVITA

del nostre company JESUALD BLADÉ, amb il·lustracions d'EN SERRA MASANA.

Demés donem de suplement el conte EN JOAN DE LES CAMPANES

original d'EN LL. VIVES POBLET, amb un dibuix d'EN ANTON FARRÉ.

Col·legi Model d'Interns

Sant Feliu de Llobregat

Pàrvuls : Preparatòria : Batxillerat : Comerç : Llengües
Mecànics : Electricistes : Químics : Nàutica

No hi ha vacances a l'estiu

EL lloc més sa de la comarca, a 30 minuts de tren de ciutat - Edifici construït especialment per pensionat reduït. Aigua calenta, freda i mineral per a banys i dutxes - Excel·lent confort - Tracte purament familiar - Inspecció mèdico-religiosa - Excursions al camp

Esplèndids jardins i patis de recreació, gimnàstica i jocs - Recomanat per a nens delicats i retrassats intel·lectualment
Carretera empedrada des de Barcelona

LA "NURI" DE "LA MAINADA"

Demà passat, diumenge, segons tenim anunciat, verificarem el sorteig de les **vint-i-cinc nines** amb que obsequiem als llegidors de LA MAINADA.

En el número de la setmana pròxima donarem compte del resultat del sorteig.

Les mainadistes que encara no tinguin el número, que s'apressin a adquirir-lo

entre avui i demà, puix del contrari es quedaran sense i després es penediran de no haver pogut pendre part en aquest concurs, del que en dependiran uns quants més que cridaran fortament l'atenció de tothom.

Mainadistes! No vacil·leu, les que encara no tingueu el número pel sorteig de la «Nuri».

Les millors Obres de Cuina d'Espanya

La Nueva Cocina Elegante Española, en rúst. 7'50 ptes.; en tela 11 ptes.

La Pastelería Mundial y Los Helados Modernos, 20 ptes.

Marichu, o la mejor Cocinera Española, en rúst. 3'50 ptes.; en tela 5 ptes.

La Guía del Gastrónomo y del «Maitre d'Hôtel», 10 ptes.

La mejor Cocina de Cuaresma, 4 ptes.

La Cocina Vegetariana Moderna, 3'50 ptes.

Los Helados (un tomet), 1 pta.

El Cocinero Americano, en rústica 3 ptes.; en tela 4 ptes.

El Arte del Cocktelerio Europeo (tercera edició), 3 ptes.

Un Festin en la Edad Media, 3'50 ptes.

Luisita y Rosina (instrucció familiar):

Recetas de Cocina sueltas, a 0'20 ptes.

La Cocina Infantil, un tomet, 0'50 p.

Demaneu-les a l'Administració de LA

MAINADA i a casa de l'autor

IGNASI DOMENEC

Muntaner, 104, 1.ª, J.ª-Barcelona

Propaganda RIBÓ - Portolà, 1 (St. G.)

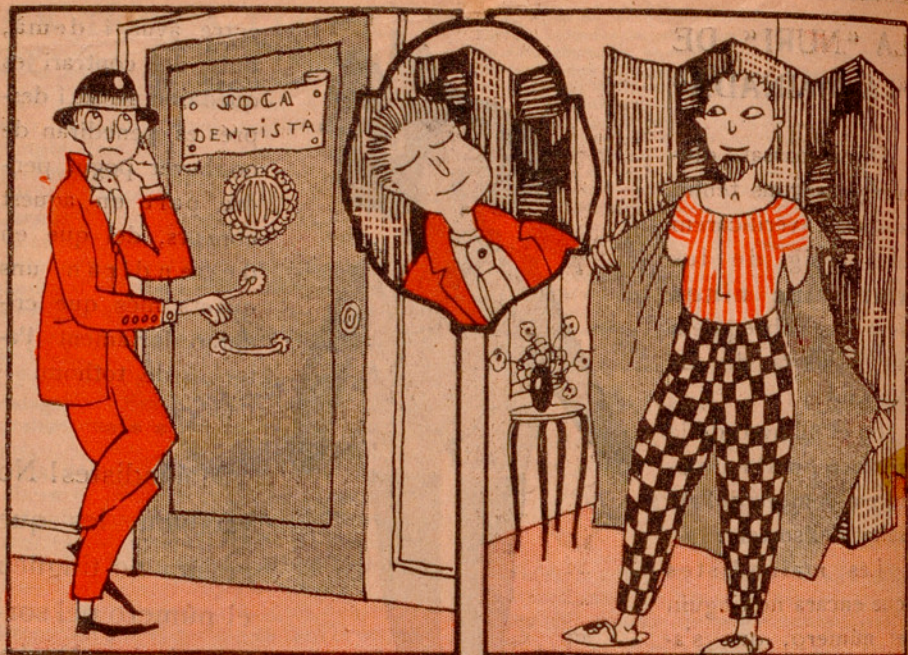
SOLUCIÓ GIOL

substitueix a
l'estiu l'oli de
fetge de bacallà

Reconstituent per a nens

Agraïrem que en dirigir-se als anunciants, s'esmenti LA MAINADA

En Baldiri tenia un mal de queixal terrible, i venent la por, va anar a cà'l dentista.

Hi havia molta gent, i va quedar-s'hi a tormit.

El dentista no el vegé, i creient-se que ja no quedava ningú, es disposava a plegar...

quan va sentir un soroll darrera el biombo, i cregut de que aquell subjecte era un lladregot...

va donar-li un joc de nates, castanyes i bolets, que li arrencà tots els queixals i va tornar-li la tranquil·litat.